

naar der i Pressen og paa Møder rettes Angreb paa Embedsmænd, det være sig Læger eller andre, der misbruge deres Stilling. Jeg vil under alle Omstændigheder fremhæve, at Læge Langhoffs Forseelse og hans iøjnefaldende Mangler — de ere komne klart frem i Dagen ved de Politiforhør, der ere afholdte — ere for intet at regne mod de meget alvorlige Klager, der f. Eks. kunde rettes mod Distriktslæge Jørgensen, men overfor hvilken Læge den Mand, som er udsat til at være Dr. Muus' Efterfølger, ikke er skreden ind, ja han — Stadslæge Hoff — har endda erklæret, at hvis det stod til ham, vilde han, naar det Tilfælde forelaa en Gang igen, bære sig lige saadan ad. Efter dette kan der ikke herske nogen som helst Tvivl om, at Stadslæge Hoff ikke kan blive Medicinaldirektør. Det er ganske udelukket. I samme Øjeblik han maatte blive det, vilde der rejse sig et Felttog, som naturligvis Redaktør Reventlow vilde indlede med en Klage til Justitsministeren over, at der som Medicinaldirektør sidder en Mand, der ikke er Stillingen værdig. Og hvis Redaktør Reventlow ikke tager fat, eller for Resten samtidig med, at han tager fat, ville vi andre tage fat. Egentlig er det Synd for denne gode Mand, for den gamle Mand, Stadslæge Hoff. Det gør mig egentlig personlig ondt for en Mand, der er omtrent 70 Aar, at det er nødvendigt at tale om dette. Men det er nødvendigt. Dette er jo hele Ministeriets Sag, efter hvad vi høre, den højtærede Justitsminister staar jo ikke alene. Altsaa, hele Ministeriet mener efter det, der er kommet frem, at Stadslæge Hoff er udmærket kvalificeret til at beklæde Stillingen som Medicinaldirektør til Trods for, at den Grund, der er anført for Dr. Muus' Afskedigelse, synes mig at være langt mindre graverende end den, der kunde anføres for at afskedige Stadslæge Hoff som Medicinaldirektør, hvis han var det.

I Anledning af den højtærede Justitsministers Dokumentation i Gaar og hans Bemærkning om, at hvis det var kommet til et Injuriesøgmaal mellem Læge Langhoff og Redaktør Reventlow, vilde Ministeren have været pligtig at møde frem som Vidne, og at han saa, hvis han var bleven spurgt, om han troede, at det var med Villie, at Dr. Muus havde vildledt ham, havde maattet sige Ja, vil jeg sige til den højtærede Minister, at hvis det var kommet til et Injuriesøgmaal mellem Redaktør Reventlow og Læge Langhoff, vilde Redaktør Reventlow overhovedet ikke kunne have ført de Vidner, der ere fremkomne her. Denne Sag og den højtærede Ministers Bemærkning give mig

Anledning til at sige: Lad os, hver Gang der rejses en begrundet offentlig Anklage for Myndighedsmisbrug og Overgreb, det være sig af militære Embedsmænd eller civile Embedsmænd, Læger eller Dommere, faa en offentlig Undersøgelse. Lad os blive fri for den Uting, at Ministeren dekretterer, at vedkommende Embedsmand skal anlægge Søgmaal mod Bladets Redaktør eller mod den Mand, der har rettet Angrebet. Vedkommende Mand er i de allerfleste Tilfælde afskaaren fra at fremskaffe det fornødne Vidnemateriale. Nej, lad os faa offentlig Undersøgelse. Nu se vi her, hvad der kommer ud af den offentlige Undersøgelse. Vi se, hvorledes alle Forhold, der knytte sig til Læge Langhoffs Liv gennem flere Aar, blottes. Jeg vil vove den Paastand, at hvis der paa Grund af alle de meget alvorlige Klager, der fra vor Side ere rettede baade i den ene og den anden Sag, var blevet afholdt lignende Politiforhør, var der blevet blottet Forhold, der vare langt grovere og værre.

I øvrigt vil jeg om den Side af Sagen, Spørgsmaalet om Drikkædighed eller Misbrug af Alkohol, sige, at det ere vi alle klare over herhjemme, at dette, om en Mand er drikkædlig eller ej, er et uhyre elastisk Begreb. Jeg minder den højtærede Justitsminister om, at han, da han i sin Tid var Højesteretssagfører, som Sekretær for Overbestyrelsen for Flakkebjerg og Landerupgaard, blev interviewet om sin Stilling til Forstander Mortensen, der nu er afskediget, og om hvem det nu er erkendt, at han var drikkædlig og haard for ikke at sige raa mod Drengene. Men den højtærede Justitsminister erklærede, at han var en udmærket Mand, en Børneven, der var ingenting i Vejen. Rimeligvis har den daværende Sekretær for Overbestyrelsen ikke ment andet, det har været hans Overbevisning, han har maaske ikke kendt Forholdene, men det er ogsaa muligt, at han har vidst, at Manden tog sig en høj Snaps en Gang imellem, men det var jo ikke noget Bevis for, at han var drikkædlig. Selv om man i Almindelighed ved, at en Mand tager sig en høj Snaps, og at han har været beruset en eller flere Gange, ikke i hele sit Liv, men i Løbet af et Aar eller to, vil man, naar man spørger, om den Mand er drikkædlig, faa Svaret Nej. Og med den Moral, der hersker paa det Omraade, skal man heller ikke gaa saa strengt frem. I Morgen skal Personbanegaarden indvies. Jeg ser, der i den Anledning skal serveres Champagne. Det skulle vi alle have; naturligvis, hvem der ikke vil have det, kan blive fri, men vi kunne alle faa Champagne,